

*** แม่ตัวจริง *** จาก : เทศนา ฮา...สุดขีด

นำเสนอเมื่อ : 1 มิ.ย. 2552

เรื่องจาก เทศนาฮา...สุดขีด ของพระพยอม กัลยาโณ

สมัยก่อน...หลังพุทธกาล...

มีเรื่องเล่าอยู่เรื่องหนึ่ง...น่าสนใจ...

เขาบอกว่า...หญิงชาวบ้านคนหนึ่ง...แต่งงานกับหนุ่มต่างถิ่น...

แต่งงานเสร็จ...ก็ไปอยู่บ้านฝ่ายชาย...

แรกๆก็ไม่รู้สึกอะไร...

ต่อมามีลูก...

พอคลอดลูกออกมา...เธอจึงเข้าใจว่า...

การคลอดลูกนี่มันเจ็บปวดแค่ไหน...

เจ็บปวด...จนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด...

พอลูกร้อง...อู๊ว...อู๊ว...

น้ำตาแม่ไหล...

แม่เพิ่งเข้าใจว่า...

ความรักของแม่...ที่มีต่อลูก...มันยิ่งใหญ่ขนาดไหน...

ในนาที่วิฤตินั้น...

ถ้ามีชีวิตหนึ่งที่จะต้องสิ้น...

แม่ยอมตาย...เพื่อให้ลูกรอด...

แม่รักลูกสุดชีวิต...จนสามารถตายแทนได้...

ถ้าลูกเป็นอะไรไป...แม่คงขาดใจตายไปพร้อมกับลูก...

ตอนที่ตัวเองอยู่กับพ่อแม่...ไม่เข้าใจความรู้สึกนี้เลย...

พอมีลูกแล้ว...ถึงรู้ซึ่ง...

จึงบอกกับสามีว่า...

จะขออนุญาตเดินทางไปเยี่ยมแม่...

ไปบอกให้แม่รู้ว่าลูกเข้าใจความรักที่มีต่อลูกแล้ว...

และจะมาตอบแทนบุญคุณพ่อแม่...

สามีก็อนุญาต...

ในขณะที่เดินทาง...แดดจัด...อากาศร้อนมาก...

เธออุ้มลูกเดินทางไกล...ด้วยความเหนื่อยล้า...

เมื่อมาถึงริมธารน้ำ...จึงวางลูกน้อยไว้ริมตลิ่ง...

ตัวเองเดินลงน้ำ...วิกน้ำลูบหน้า...ลูบตัว...

ให้เย็นสบาย...คลายร้อน...หายเหนื่อย

ทันทีที่สัมผัสความเย็นสบาย...ด้วยสัญชาตญาณของแม่...

ทันทีที่แม่มีความสุข...

ใจของแม่จะคิดถึงลูกขึ้นมาทันที...

เธอตกใจรีบหันไปมองลูก...

เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง...กำลังอุ้มลูกของตนวิ่งหนี...ไปต่อหน้าต่อตา...

นางตกใจแทบสิ้นสติ...ใจหวิวเหมือนจะขาด...

รีบวิ่งตามทั้งที่เหนื่อยล้าสุดกำลัง...และร้องเรียกให้คนช่วย...

วิ่งไล่ตามกันเข้าไปในหมู่บ้าน...

ชาวบ้านได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ...

พากันออกมาตักหน้าหญิงคนที่อุ้มเด็กไว้...

เมื่อแม่ตามมาทัน...ก็ยื้อแย่งลูกกัน...

ต่างคน...ต่างอ้างสิทธิ์ความเป็นแม่...

บอกว่าเด็กเป็นลูกของตน...

ไม่มีใครยอมใคร...

ชาวบ้านที่มามุงดู...ไม่มีใครสามารถตัดสินได้...

ทั้งสองคนมีเหตุผลน่าเชื่อ...ทั้งคู่...

จึงพำแหมโหด...ผู้คงแก่เรียน...หรือที่เราเรียกว่า ...บัณฑิต...

เป็นผู้มีปัญญาล้ำเลิศ...

ให้ช่วยตัดสินให้...

มโหดฟังเรื่องแล้ว...หัวเราะ...

บอกว่าสบายมาก...เรื่องนี้พิสูจน์ได้ไม่ยาก...

มีวิธีหาแม่ตัวจริงได้ง่าย...

จึงบอกให้ชาวบ้านเอาเชือกมาสองเส้น...

เส้นหนึ่ง...มัดไว้ที่ราวนม...ใต้แขนเด็ก...

อีกเส้นหนึ่ง...มัดไว้ที่รอบเอวเด็ก...

แล้วให้ผู้หญิงสองคน...ที่อ้างว่าเป็นแม่เด็ก...ถือเชือกไว้คนละข้าง...

มโหดบอกว่า...

เราจะนับหนึ่ง...ถึงสาม...แล้วให้หญิงทั้งสองดึงเชือก...

ใครสามารถดึงเด็กไปทางด้านตัวเองได้...

แสดงว่า...รักเด็กมาก...มีความมุ่งมั่นที่อยากจะไ้เด็กมาเป็นเจ้าของ...

คนนั้น...คือแม่เด็ก...

แล้วมโหสถก็นับ...หนึ่ง...สอง...สาม...

พอสิ้นเสียง...หญิงทั้งสองก็เริ่มดึงเชือก...

พอเชือกตึง...เด็กรู้สึกเจ็บ...ก็ร้องไห้จ้าขึ้นมาทันที...

พอลูกร้องไห้...แม่ตัวจริงตกใจ...สงสารลูกเหมือนใจจะขาด...

โยนเชือกทิ้ง...แล้วร้องไห้...

ผู้หญิงอีกคน...ดึงเด็กเขยื้อนไปทางตัวเองได้...

มโหสถจึงสั่งให้หยุด...

แล้วเดินไปอุ้มเด็ก...มาส่งให้กับ...

แม่ตัวจริง...ที่ยืนร้องไห้อยู่...

โดยบอกว่า...

ไม่มีแม่คนไหน...ทนเห็นความเจ็บปวดของลูกได้...

ทันทีที่ลูกร้อง...เธอโยนเชือกทิ้งทันที...

เธอเป็นแม่ที่ประเสริฐ...ควรได้รับโอกาสให้เลี้ยงดูเด็กคนนี้ต่อไป...

ชาวบ้านที่มุง...ไม่มีใครสามารถเถียงมโหสถได้...

ยี่นน้ำตาซึมไปตามๆกัน.....(สาธุ....ขออนุโมทนา..ขอให้แม่ตัวจริงทุกคนในโลกนี้จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ)